

De Unges Afdeling

Til de Unge.

Rel. Op, 3 Kristne, ruste eder.
Op, 2 Unge, ruste eder
Imod Helvedes Landemagt:
Egen og Bantro frakt sig beeder
Og forhaaner Raadens Bagt.
Op til Raad: Gud ved Raad,
Magter Fjenden fra og faad.

En erfaren Mand at gjæste
Er hvad I nu trænger til.
Jesu Kristus, som vor Rætte.
Alle hjælpe kan og vil.
Blodets Bagt Stær ved Bagt,
Alt er Jesus underlagt.

«Hers Stj i ren maa holde
Paa at følge Herrens Ord.
Midt i Verdens Træl den gode
Har han os beredt et Bort.
Som et Pant Der vi fandt
At Guds Kraft ned til os randt.

Unge! I har mange Fjender,
Som vil røbe eders Tro,
Men naar Jesus I befender,
Bil han selv hos eder bo.
Han har sagt: Stær paa Bagt,
Indtil Fjenden er nedlagt.

Vær af Joie at bevare
Eders Sind i Kyllighed rent;
Bil, I haar hver Dag i Jære.
Det har mange ikke ment.
Og de faldt, Da det gjaldt:
Nu er de blandt tabte Talt.

Vær af Daniel ej vige
Ib fra Troens Kongedje.
I, haa fast i Herrens Krige,
Sig til Satan fædig Rej.
Verdens Gæst Er kun Tunnit,
Bil fortjære med sin Ruusit.

Vær en Fyrd i Herrens Gade
Herrens Renighed paa Jord.
Rangen Ung blev Synkens Slave,
Som foragtet Herrens Ord.
Som en Driit — Verdens Skit
De ved daarlige Omgang sit.

Vær om Andens Fæd og Glæde,
Den, som overgaar Fortjand.
Eg i alting at betrede
Jesu Spor i Trængsels Land.
Saa far vel, unge Sjæl,
Gid dit Løb maa lyfkes vel!

(K. E. Kjøller i "Kirkebl.")

Kroen Bruns Missionsturv.

En Fortælling af Mrs. S. Charles.
Oversat af M. I.

(Sluttet.)

«Er det virkelig saadan? Saa tal
Gud. Hun er mere stolt for Herrens
Brug end jeg nogenstunde har været, hvor-
meget jeg end vilde være det.» sagde
hun ydmygt. «Nu bliver der to til at
arbejde i den Bingsgaard som min Fader
plantede. Jeg kan vandre bort i Fred.
Jeg har intet mere at ønske.»

Kroen Brun er for længe siden van-
dret bort til sin gamle Hvide. Hun le-
vede længe nok til at høre, hvor Hr.
Moreton og Minna kom lykkelig og vel
til Am — r, og om deres Haab og Inter-
esse i Begyndelsen af deres Arbejde;
ogaa inden Aaret var til Ende, gif den
trofaste Betty, for at bo ved Fru For-
tescues; det lille Aabningsbillede var
forfærdigt indpakt og sent til Am — r.
Der er det nu, og en mild Ighskaar
Kvinde fortæller ofte Historien om det til
sine Børn. Kroen Bruns Minde er
færdigt i dette langt borte India hjem,
for hendes Skjød holdes delige Blom-
ster altid paa den unge Moders Grav,
som døde der for mange Aar siden.

Kurven gif aldrig mere fra Hus til
Hus efter denne sidste Jul, men allige-
vel — som Væsten af «Kostelig Salve» —
taler den vidunderlige Befaling af Fru-
sen Bruns opvækkende Liv, altid fra den.
Der er Arbejde tilfald, hver Sommer,
nu, fra Fortescues smukke Have, og
Forskelen deraf og hvad de famler ved
Møder og Subskriptioner rundt omkring
bliver flere hundrede Bund sendt ud til
Hjælpforeningerne hvert Aar.

I et Hjørne af Fru Fortescues bedste
Bærelse — og en af de mest afholdt af
alle de afholdte Gæstgæster — i det
samme Sted, hvor dets forrige Ejer
næsten ikke turde tale om det, paa det samme
lille Bord og dækket med det samme
gamle Tørklæde af salmet India Silke,
hviler Kroen Bruns Missionsturv.

Den aabne Bibel.

Paa et befærdt Bædded laa en Fa-
miliefader dødsdyg, smt plejet af en op-
vækkende Hustru og oplivet ved sine Børns
blide Ansigt, naar han var ifærd til
at taale dets livlige Selstaa. Guds
Fred hvilede over hans Sjæl, og Bøden
var ingen Rædsel for ham; thi han kunde
sige:

«Jeg ved, paa hvem jeg tror.»

Og dog hvilede der en mørk Angestens
Skygge over hans Hjerte; det var en
Byrde, som vilde have været ham for-
ung, dersom han ikke i de lange, stille

Dage og tunge, søvnløse Nætter, som
han taalamodig tilbragte i dette fredelige
Søgebærelse, havde lært at kaste af sin
Sorg paa Gud.

Denne Byrde var af de albertungeste;
thi det gjaldt alle hans nærmestes og
særdeles evige Velskæb. Han havde været
Officer ved Garde Dragonerne, og i
sine unge Dage, da Religionen var ham
mere et Navn end en Virkelighed, havde
han ægtet en af Østrene i en gammel
romersk-katholsk Familie. Hans unge
Hustru var sine Fædres Tro, hvori hun
selv var opdragen, inderlig hengiven og
havde mange Strupler ved Tanken om
at skulle ægte en Protestant; men hun
lod sig tilfældigt berolige ved hans højtidel-
lige Løfte, der altid blev samvittigheds-
fuldt holdt, at han aldrig skulde bede
hende om at bygte sin Religion, eller
endog blot tale til hende om religiøse
Anliggender.

I Begyndelsen gif alt godt og vel; de
var af samme Sind, hvor det gjaldt
Fornøjelser og Adspredelser, og de havde
let for at dele hinandens Interesser,
saalænge disse var af rent overfladisk
Natur. I den Tid hvilede der ingen
Byrde paa hans Samvittighed, og det
var mere ifølge gammel Rane end paa
Grund af nogen dybere Overbevisning,
at han hver Søndags Formiddag begav
sig til sin Sognekirke, efterat han havde
fulgt sin Hustru til den katolske Kirkes
Dør.

I Aarens Løb gav Gud dem Børn,
og herudvækktes der i den tidlige Aar-
sive Mand's Hjerte en Følelse af An-
svarelighed. De havde fulgt den almin-
delige Regel, at Drengene skulde opbrages
i Faderens Religion og Pigerne i
Moderens. Nu begyndte Faderen først
at saa Børnene op for den Strænge, som
rejste sig mellem ham og hans Søner
paa den ene Side og Moderen og hen-
des Døtre paa den anden, og som vilde
afskille dem i deres dybeste Interesser.
Jo mere han tænkte over Sagen, desto
følgeligere og mere haabløs spåtes den
ham. Aldrig kunde det falde ham ind
at bryde eller omgaa sit Løfte, og der
var ikke Udflugt til andet, end at denne
Strænge i Aarens Løb stadig vilde blive
bredere og højere. Nogle Aar derefter
blev han ved en alvorlig Sygdom nødt
til at forlade Armeen og begynde sig paa
Rejser for at genvinde sin Helbred.
Dette lykkedes ham saa vel, at han atter
kunde tænke paa at tage fast Ophold, og
efter at have forsiget forskellige Egne af
England bestemte han sig endelig for det
behagelige Bædded, hvor han tilbragte
Resten af sine Dage.

Her begyndte han inderlig at indfinde
sig ved Guds tjenestene i et lidet Kapel,
som laa et Stykke udenfor Byen, og
hvor en meget alvorlig Præst forrettede.
Den behagelige Spadseretur for ham og
hans Søner var den første Forankre-
ning til disse Kirkebesøg; men snart vales
der hos ham en dybere aandelig In-
teresse. Prædikantens tanferige og
indtrængende Taler, hvori Evangeliet's
ensfoldige Sandhed fremstattes, bragte
Kaptejn B. til omhyggelig at granske
sin Bibel for at udfinde, om dette havde
sig saaledes. Det var ikke let at sige,
naar den store Forandring sandt Sted;
men inden kort Tid var det sjenssynligt
for dem, som kendte ham bedst, at han
var «gensedt ved Guds Ord, som lever
og bliver evindeligen.»

Da var det, at denne hans første
Glæde ogsaa nedskændte ham i den by-
beste Sorg. Den Bog, som nu var ham
dyrebare end selve Livet, var en lut-
tel Bog for hans elskede Hustru. Aldrig
vilde de i Fællesskab kunne tilføje sig
disse herlige Fortællelser, i Fællesskab
kunne granske disse guddommelige For-
rifter, som forædler Karakteren, helliger
Sjælen og adler Livets ringeste Pligter,
— eller i Fællesskab kunne lytte til den
himmelske Trøst, naar Angest og Sorg
overvældede dem. Ethvert Forsøg i
denne Retning vilde — det vidste han
kun allfor vel — være bleven anset for
et Brud paa hans højtideligt givne Ord,
og han vilde blive betragtet som den,
der anmasede sig en aandelig Raadgiver's
Stilling.

Der stod kun et Hjælpe middel til hans
Raadighed, og dette brugte han af al
sin Kraft, — Angrebsvaabenet imod
den almægtige, som George Herbert i
sit ejendommelige Sprog kalder Bøn-
nen, hvormed Gud selv har udrustet sine
Børn.

Men hans Troes Prøvedage var nær.
Den tærende Sygdom, som han vel vidste
først vilde ende med Døden, begyndte.
Hans Hjertes inderlige Dønst for hans
Hustru og Børn blev Dag og Nat frem-
baaret for hans Gud, — ikke at de blot
og bart maatte opgives den ene Vefens-
delse for den anden, men at de af Hjer-
tet maatte lære at tro paa hans Gud
som sin eneste Frelser, Vidder og For-

beder, uden hvis levende Nærverelse
den ivrigste udvortes Guds tjeneste kun
er et tomt Skjægebillede.

Tilfældt frembrød den Dag, som hans
Hjerte sagde ham var hans sidste paa
Jorden. Ved hans Leje sad hans op-
vækkende Hustru, bleg og medtagen af
Kattevaagen og Hjertesorg, men endnu
altid taalamodig og aarvaagen for at
fomme selv hans mindste Dønst i For-
føbet. Hvor nær spåtes hun ikke at være
ham nu, som hun sad og holdt hans af-
pillede Haand i sin, og dog — hvilket
Afskillelsens Svælg vilde der ikke aabne
sig imellem dem, før Solen var gaaet
ned!

«Min kære Hustru,» sagde han med
svag Røst, «har jeg virkelig holdt Løftet
som jeg gav dig for vor Egtelov?»
«Du har altid været Virkeligheden selv
baade i denne og andre Hensender,»
svarede hun gennem Taarer.

«Jeg har en sidste Bøn til dig,» til-
føjede han langsomt, «og jeg tror ikke,
at den skaar i Strid med dit Løfte.»
«Hvad det saa end er,» svarede hun
med Varme, «skal jeg opfylde det.»

«Jeg ønsker blot, at min Bibel altid
maa ligge opslaaet paa Bordet i Dag-
sigtningen.»

«Ja, det skal den,» svarede hun alvor-
lig, «det lover jeg højtideligt.»
«Da er min Byrde afvækket,» sagde
den døende. «Vi maa stilles for en
Stund; men vore Sjæle vil mere og mere
forenes i indre Sympathi, og da skal
vi atter mødes. Jeg skal atter have
alle mine Kære hos mig for evigt!»

Den mørke Skjæde saandt fra hans
Hjerte; til Gud overlod han at udvære,
ved sit eget værdige Ord, at, hvad han
havde bedt om for dem, som han efter-
lod sig. Senere paa Dagen led det sid-
ste, smme Farvel, og derpaa gif han i
fuldkommen Fred ind for sin Frelser's
Aaavn.

Kun nogle Timer senere — efter
endnu et Blik fuldt af dødelig Smerte
paa det bleg, kolde Ansigt og de lufte-
døje Øjne, som altid havde mødt hendes egne
med Dømded og kærlig Opmuntring —
bragte den sønderknuste Hustru med ær-
bødig Omhu den velbrugte, elskede Bi-
bel ind i Dagligstuen og lagde den op-
slaaet paa Bordet. Hun søgte ingen
Trøst paa dens hellige Blade, thi hun
kendte dengang intet til den Balsom for
saarede Hjertes, men hun søgte i En-
fald og gentagne religiøse Døvelser
Lindring for sin Sorg. Nogle saa Dage
efter hendes Mand's Død kom hendes
Skrifteskræ for at bevidne hende sin
Medfølelse. Hans Dine faldt snart paa
den aabne Bibel, og efter nogle højtidel-
lige Advarselord om Faren ved at
granske denne Bog uafhængig af Kir-
kens Udægning stod han op for at lukke
den og lægge den bort. Men førend
han kunde udvære sin Gensigt, lagde En-
ken sin Haand paa den aabne Bibel og
sagde rolig:

«Denne Bog maa blive, hvor den er;
derpaa har jeg givet mit Ord. Min
Mand brød aldrig sit Løfte til mig, og
jeg vil holde det Ord, jeg har givet
ham.»

Overtalerer, Frettesætters og Tru-
sler havde lige siden Virkning; den aabne
Bibel forblev paa sin Plads. Lidt efter
lidt og næsten uden at vide deraf søgte
den sørgende Enke sig tilfældigt til a
faste stonale Blifke i Bogen for mulig
at opbyde Hjemmeligheden ved hendes
Mands Kærlighed til den og hans hel-
lige Liv og salige Død.
Livets Lys frembrød i hendes Sjæl;
Bøgenes Bog blev hendes Raadgiver,
hendes Hjertes Lyst.

Hendes døende Mand's Bønner blev
hørte; hans Tro blev ikke bestemt;
hans Hustru og alle hans Børn fulgte
ham paa hans Pilgrimsvandring til
den himmelske Stad ad den samme Vej
— den eneste Vej, ad hvilken sønson-
helt, hvilen Religion han end tilføjer,
kan komme til Gud — ved at ty til ham,
som er Vejen, Sandheden og Livet, og
som selv med aabne Arme og kærlige
Indbydelse til hele Verden har sagt:
«Jagen kommer til Faderen uden ved
mig.»

Kæppe var to Aar forløbne, siden
den aabne Bibel var bleven lagt paa
Bordet i Dagligstuen, førend den sør-
gende Hustru og hendes unge Døtre blev
oplagne i den Menighed, hvis Kirke
hendes Mand alene havde plejet at be-
søge med sine Søner. Her modtog de
fra Tid til anden Pantet paa sin Frel-
ser's Kærlighed indtil Døden og lovede
og prisfede hans hellige Navn.

Undshideligt.

Bred Fader (med Stoffen løftet til
Slag): «Gjordan er det nu, du ser ud
igen, din Øvris!»
Hansfærd: Jeg faldt i Sønen Papa!
Faderen: Og det med dine abdeles
nye Bøtzer?

Hansfærd: Jamen, jeg havde virke-
lig ifte Tid til at trække dem af først,
Papa.

Børnernes Afdeling

Bagt-Staalen.

(Sluttet.)

Cecil havde givet sit Hjerte til Gud
for nogle Maanedere siden, og indtil nu
havde han ikke mødt nogen alvorlige
Bansfærlighed paa sin Vej til Zion. Men
nu var Djævelen ifærd med at friste
ham haardt, som han engang prøvede
det med hans velsignede Fædre, ved Ver-
dens Herlighed, Pomp og Pragt. Han
gik tilfjængs den Nat, meget utilfreds i
sit Sind. Hans smukke lille Bærelse
saa ham fattigt og borte ud i Maanens
Skin. Hans Boghynde mindede ham
om, at han maatte gaa til en simpel
Stole, og sandsynligvis aldrig vilde saa
sin Lyst til Lærdom tilfredsstillet.

«Det er ikke rigtigt,» mumlede han,
idet han lagde sig i Sengen. «Jeg un-
drer om Gud virkelig ser saaledes paa
Tingene, som Fader og Moder gør. Jeg
tror ikke, vi skal tage Bibelen saa bog-
stavelig. Man burde give mere Rum
for orientalske Vignelser,» var hans
sidste Tante, før han faldt i Søvn. Ce-
cil havde ikke for intet gjort Bekendtskab
med den kunste Videnskabsmand Richard
Forrester.

Den Nat drømte Cecil en Drøm eller
— som han selv sagde: Gud talte til ham
i en Drøm, maatte det som af hans
Samtale med sin Moder, eller et Digt
han for saa Dage siden havde læst, eller
Killets tvilke Indfald, eller maatte et
Resultat af det hele, nok er det: han
drømte, og han glemte ikke, hvad Gud
lærte ham gennem denne Drøm. Han
spåtes at det var Dagen førend han over-
gav sit stolte forfængelige Hjerte til Gud
og før ugubelige Mænd havde bedrøvet
hans Faders finansielle Ruin. Han
drømte, han stod ved Siden af en høj
Mand, iført en funklende Kæmpe, og
til Trods for hans Mangel paa Binger
og høit Klædebon indfald Cecil i et
Øjeblik, at det var en Engel. Han havde
luesarvet naar gennemtrængende Øjne,
og i sin Haand holdt han et Par store
Bægtstaaler.

«Vejer du Menneskesjæle, o Engel?»
spurgte Cecil, der herken sølte Frygt
eller Overræstelse i disse usædvanlige
Omstændigheder.

«Nej,» svarede Engelen, idet han saa
vift paa Drengen, «ikke saa. Jeg vejer
Menneskenes Tanker, Ord og Gjerninger,
jeg vejer Tab og Smerte, Sejr og
Triumfer, og de haabefulde og taarepudte
Kæmper har været givet Menneskenes
siden Adams Tid.»

Som han talte, fyldte han i den ene
Bægtstaal Guldbægere med fremmede
Forstringer og Indskriptioner, og be-
døkkede dem med dyrebare Edelstene.
«Hvad er dette, Engel,» spurgte Ce-
cil.

«Bægere fra Vefsojars Fæst,» svarede
Engelen, og tillagde et dejligt gyldent
Klæde.

«Oh-oo!» udbrød Cecil.

«En Del af Dronningen af Sabas
Gave til Salomon,» fortalte Engelen.
Derpaa fulgte udvalgte Stene fra Ofen,
dyrebare og smukke, hvis Rige Cecil al-
drig havde ønsket om at der fandtes,
og derefter noget lig en gylden Regn.

«Og dette, Engel?» spurgte Cecil.

«Dette,» og Engelen smilte, «er de
gyldne Haab og Forventninger, af man-
gen en Mand, Kvinde og Barn.»
Derefter lagdes de Bægere sammen
fulde af Bidskab og Bidskab; hælne
Bærker, og Digte, hvis Ord var dyre-
bare som Guld. Bidskabelige Opa-
gælder som det havde taget Mands hele
Levetid, at udfinde, og mange andre
værdifulde Ting, der som saa hurtig, at
Cecil ikke fik Tid til spørge, hvad det
var.

Tilfældt var Bægtstaalen fuld til Ran-
den, og Engelen vendte sin Opmærksom-
hed til den anden.

«Sikkert, du har intet større end
dette?» udbrød Cecil. «Det er ungt-
ligt at prøve paa at veje nogen Ting
imod denne Bægtstaal; den har jo virke-
lig alt muligt i sig.»

Engelen saa paa Cecil.

«Ja,» sagde han, «al Væde og Værm-
melse af Nationerne, al Bidskab fra
Adams Tid og indtil nu er repræsenteret
her. Alligevel, jeg maa gøre min Pligt;
mit Arbejde er at fylde Staalene, Gud
vil selv stille Balancen.»

«Hvad vil der blive af de Ting, som
vejer for lidt?» spurgte Cecil.

«De vil blive brændt med Jid, som
Træ og Hø og Straa.»

«Og de af den tunge Bægtstaal?»
Engelen smilede paa en egen Maade.
«De vil blive satte mellem de mest
dyrebare Skatte af Himmelens Herre
selv.»

«Ah,» sagde Cecil, vendende sig be-
værende til den fraalende overfyldte

Bægtstaal, og de er ogsaa værdige der-
til.

Han saa ikke det bedrøvede Blik, med
hvilket Engelen betragtede ham. Da
han saa tilbage, saa han ham dryppe
nogle faa tårer paa Draaber i den an-
den Bægtstaal.

«Og hvad er det?» spurgte han.

«Blodsdråber, udgudt af Martyren
Stefanus.»

«D,» lagde Cecil, «og er det Afte,
du lægger i nu.»

«Ja,» sagde Engelen, «Aften af man-
gen en for længe siden glem, og ofte
ukendt Discipel af Himlen.»

«Paa dog paa, Engel!» udbrød Ce-
cil pludselig. «Det er jo kun almindel-
lig Sand, du nu hælder i.»

«Jeg ved det,» svarede Engelen.
«Det er Sand fra Areenaen, hvor Hun-
dredere have maattet kæmpe med de vilde
Dyr for deres Troes Skyld.»

«Og disse simple Træbægere,» raabte
den forundrede Cecil, «hvor unyttigt at
prøve disse mod dem af Guld, saa kun-
stigt forarbejdet i den anden Bægtstaal!»

«Jeg har sagt dig,» svarede den taal-
modige Engel, «det er ikke min Sag at
dømme. Disse Bægere have taget
Guldbægerens Plads, som du nævndte;
det er deres Bægere, som have fortaget
sig selv, og faset for at andre kunne saa
føde.»

«Der er dog iffeet ikke meget forfærdt
ved denne Haandsfuld Sød?»

«De gjorde hvad de kunde,» sagde
Engelen, mere til sig selv end til Cecil.
«De saade ved alle Bænde og deres
Sød togte op; o ja, den togte op og sit
Kød, og nu bliver Bællningen Hun-
dredes Fuld.»

Indlagt blev et Bånd af noget, der
for Cecil saa stort og visent ud, han
havde betragtet den fulde Bægtstaal,
medens Engelen talte. Han vendte sig
om og saa spørgende paa Engelen, som
besvarede hans Blik med:

«Hjertet — brudte Hjertet af Hellige,
unge og gamle, som have lidt Tab paa
den Maade, som denne Verden kalder
Tab. Hjertet, som have uvidet sig og
er bristede i Kærlighed til deres Med-
mennesker. Og dette,» fortalte Engelen,
idet han lagde en lille Flaske med nogle
klare Draaber i, «dette er Taarer af
Guds Egne, som Menneskene har over-
set og som gif ubemærkede herude, og
dette er —»

Men før han fik Tid til at fuldføre,
saa Cecil at Bægtstaalen begyndte at be-
væge sig, og til sin store Forbavselse saa
han de saa værdifulde Ting, som han
havde foragtet, og som endnu ikke havde
opfyldt Bægtstaalen, begyndte at synke
lavere og lavere, medens dens glimrende
Rage gif tilvejs, som om den var fyldt
med Trilfsmag.

En frugtelig Angst bemægtigede sig
Cecil. Engelen saa paa ham vedholdende
og fast.

«Denne Verdens Stikelse forgoar, og
de Ting, som tilføjer den, bliver til in-
tet,» sagde han.

«Kan et Liv som saart forgoar, kun
hvad der er gjort for Jesus bestaar.»

Var det Willie eller Engelen som talte?
Cecil sprang ud af Sengen og gned sine
Øjne. Morgensoolen skinnede ind i hans
Bærelse lys og klar, bringende med sig
til Cecil Bevidstheden om at det var vel
kun en Drøm, men en Drøm, som bar i
sig Virkelighedens klare Vidnesbyrd og
et Bink om, hvad et Menneske bør efter-
trøgte her paa Jorden for at kunne naa
Himmelens uvisnelige Gæder.

En trofast Datter.

En Moder, som forlod sit hjem for
at rejse til et fremmed Land, maatte
lade sin lille Datter tilbage. Før hun
rejste, gav hun sin kære Maade afstillet
Undervisning om, hvad hun skulde gøre
og hvorledes hun skulde være under hen-
des Fravær. Da hun var rejst, sendte
hun hende ogsaa mange kære Breve og
lod hende oftere vide, at hun snart skulde
saa komme efter til sin kære Moder. Og
hun talte med moderslig Omhed om, hvil-
ken Glæde det skulde være for dem begge,
naar de atter kom sammen.

I alt, hvad den lille Pige gjorde, ret-
tede hun sig efter det, Moderen havde
sagt, og i sine Breve lod hende vide.
Naar hun ikke havde, hvorledes Moder-
en havde lært hende at gaa tilverks,
saa gennemlæste hun sine gamle Breve,
som hun omhyggeligt havde gjemt, for at
se, hvad der stod i dem.

En Dag sagde en til hende: «Hvor-
ledes kan du vide, om disse Breve er fra
din Moder?» «D,» sagde Barnet, idet
hun «og et af Brevene og kysede det,
tror du ikke, at jeg kender denne Gaand-
skrift, som jeg elsker saa højt?»

«Men,» sagde den anden, «her er og
saa et Brev, som ikke er skrevet med din

Moder's Haand, det er maaske iffe fra
hende.»

«Jo,» svarede Barnet, «hønt hun
har læbet en anden Skrive ned for sig, saa
er jeg dog alligevel vis paa, at det er
fra hende, da hun taler om Ting, som
blot hun og jeg kender. Hun taler og
saa om Tanker og Følelser i mit Hjerte,
som ingen anden kan vide. Hun giver
mig juft den Oplysning og Trøst, som
jeg behøver, og paa den Maade, som
ingen anden kunde end den, som kender
mig saa vel og elsker mig saa højt som
hun.»

En Dag fik denne lille Pige høre, at
der i Nabolaget var en Berlon, som
havde et Bud til hende fra hendes Mo-
der. Skni det den Dag var stærkt
Snesog, gif dog Barnet straks did for
at høre det. Hun agtede iffe Stormen
eller den vaade Sne, som vidstede hende
i Ansigtet. Hun var glad ved blot at
tænke paa, at hun nu atter skulde saa
høre fra sin kære Moder.

Vangt hjerte end denne lille Pige el-
skede og skattede sin Moders Breve, har
vi Grund til at elske og agte Guds Ord.
Dette siger os, hvad der er i vore Hjer-
ter og tænker os al den Trøst og Op-
lysning vi behøver, samt lærer os, hvad
vi skal gøre. O, vi maa lode den tro-
faste Fader i Himlen ganfke og abdeles
føre os ind i sin Søn's, Jesu Kristi
Samfund og gøre os til sine egne kære
Børn. — Maatte vi som Børn genkende
hans Røst i Ordet; thi det er Gud, som
der taler, hønt det er gennem Mennesker,
nemlig de hellige Apostler og Profeter.
Lad os flittig læse det, trofast bevare
det i Hjerte, alvorlig agte derpaa og
ikke spare hverken Tid eller Fjid for deri
at blive underviste til Salighed.

En farlig Selskabs.

Naar der i Indien kommer stærke
Kegnly, hænder det, at smaa Strømme
og Bække, som iffe er høje, end at de
ellers uden Banskellighed kan vades,
bliver til rivende Strømme. Hvor der
iffe er Broer, kan der da være alt andet
end let at komme frem.

En Dag havde en Mand med sin
Kone været henne i en Landsby, som
ved en mindre Strøm var skilt fra deres
Hjem. Da de skulde tilbage, var Ri-
den fulmet saa op, at de maatte svømme
for at komme over. De havde med sig
et Barn, en liden toaars gammel Gut,
og de lagde den lille i en Slags Bøtte
eller Kar, som de havde med, og skjøv
ham paa den Maade foran sig. Midt
i Strømmen var en Del store Træer
drevet sammen, saa de sad abdeles fast.
Mand og Kone svømmede hen til biske
for at hvile sig og satte Karret med Bar-
net fra sig paa et af Træerne ved Siden
af sig. Da kom pludselig en Brille-
flange og smat ind i Karret, hvor Bar-
net laa. Manden, som holdt i det med
den ene Haand, blev saa forfækket, at
han slap Karret, saa dette dumpede ud
i Vandet og drev nedover med Strøm-
men.

Man kan tænke sig til de stakkels For-
ældres Fortvivlelse. De var sitre paa,
at Slangen straks vilde hugge sin gif-
tige Tand ind i deres Barn, og det
ialfald iffe mere var Spor af Haab om,
at det skulde komme fra det med Livet.
Men det gif anderledes end de tænkte.
Strømmen førte Karret med sig i ri-
vende fart, indtil det drev ind mod
Land ved en Landsby, hvor en Mand
netop stod sammen med sin Kone og en
Dreng. De styrede hen og greb Kar-
ret og løstede Barnet ud. Slangen
havde iffe vært det. Først en Tid efter
fik Forældrene vide, at deres Barn saa
forunderlig var reddet fra Døden, og